

Rigsdagstidende.

1857. — Forhandlingerne paa Landstthinget. N° 64.

Ottende Session.

41de Møde.

Løvedagen den 14de Februar.

(Fortsat.)

Madvig (fortsat): Hvorledes kan Sagen tages af dem, der nærmest have at afgjøre den? Spørgsmaalet fremkommer først ved Afslutningen af Fællesmonarchiets Regnskab, og det er altsaa Fællesmonarchiets Lovgivningsmyndighed, der først faaer med Sagen at gjøre. Nu, det er tænkeligt, at den vilde beslutte sig til at tilbagebetale Pengene; men dette vilde være meget upraktisk, da der strax for den næste Finantsperiode kunde være at indkræve andre og meget større Tilskud af Landsdelene. Der kunde ogsaa siges, at de skulde liqvideres i Tilskuddene i den næste Finantsperiode fra Landsdelene. Men jeg troer, at der gives en anden Betragtning. Finantsministeren sagde, saavidt jeg forstaaer hans Tankegang: „Det er engang med den berettigede Lovgivningsmagts Bevilling kommet ind, og det tilhører altsaa Fællesmonarchiet, idet det først fremkommer som Overskud, efterat det ved Regnskabet for denne Finantsperiode viser sig, at der virkelig er et Overskud af 300,000 Rd.“ Strengt rettelig betragtet troer jeg nu ikke, at det, forsaavidt det er en rigtig Giendom, kan tilhøre Fællesmonarchiet; det troer jeg ikke, og deri kan jeg ikke være enig med den ærede Finantsminister. Men i Sagen selv anseer jeg det for at være af aldeles ingen praktisk Betydning, om de 300,000 Rd. tilhøre Fællesmonarchiet eller ikke; det stiller sig nemlig for mig, som om der kun her er Tale om at lægge Noget fra den høire Lomme over i den venstre, for-

saavidt det da ikke just skulde være, at man skulde lægge saa mange Penge over i den høire Lomme, at de Udgifter, der absolut skulde afholdes af den venstre Lomme, ikke kunde bestrides; men jeg troer ikke, der er Udset til, at Monarchiet vil snart faae saa stor en Fond, og vi maae husse paa, at hvis man vil have Lovgivningsmagten mistænkt for at ville saaledes accumulere Rigdomme og derved derangere vore særlige Finantser, er der en ganske anderledes farlig Maade, hvorpaa vi i saa Heenseende kunne blive afhængige af den; vi kunne saaledes ikke modsætte os, at der bevilges 20 Millioner f. Cr. til Landforsvarsvæsenet, til Besætningsvæsenet, naar denne Lovgivningsmagt forlanger det, det kunne vi ikke; den er berettiget og, hvis det er dens Overbeviisning, forpligtet til at gjøre det. — Jeg siger, jeg troer ikke, at disse 300,000 Rd. da være retteligt erhvervede for Monarchiet. Men der er en anden Betragtning, som jeg paa ingen Maade kan gaae ind paa. Jeg troer ikke, at det kan siges, at Monarchiet aldrig skal have enten et Reservecfond eller en større Kassebeholdning, end det havde ved Begyndelsen af den første Finantsperiode, og at det vil være consequent, naar man siger, at Landsdelene ikke blot have en Ret til at fordre det, men at denne Ret ikke kan formenes dem, at altsaa Monarchiet ikke kan gaae videre, men at det maa stagnere, at Fællesmonarchiet er reduceret til aldrig at have en større Kassebeholdning end den, som der tilfældigviis var den 1ste April 1856, eller hvilken som helst anden Periode man vil tage, og at det aldrig bør indrette sin Huusholdning paa at have større Midler end netop til sine Fornødenheder, det er med andre Ord, at vi frafrivne Fælles-